

Saa er der Indkomstkatten. Der har den ærede Finansminister naturligvis Ret i, at vi ere gaaede noget videre, end Landstinget er gaaet, og der kan det jo have sine Vanskeligheder og Besværligheder at faa Landstinget til at gaa med saa langt, som vi ere gaaede. Naar den højtærede Minister ogsaa i denne Anledning citerede mig, kunde det aldrig falde mig ind at benægte, at jeg har udtalt, at jeg fandt, at man ikke skulde begynde med en alt for stor Indkomstskat. Jeg fandt det fornuftigst og klogest at begynde med lidt mindre. Men Spørg-maalet bliver, *hvad der er nødvendigt*. Hvis vi ville overføre en saa stor Del af de direkte Skatter paa Kommunerne, som vi foreslaa, hvis vi derigennem ville lette Byrden paa de faste Ejendomme i den Grad, som vi foreslaa, saa fulgte deraf med Nødvendighed, at vi maatte se at komme til større Indtægter af Indkomstkatten, end det efter de Reedtz-Thottske Love var nødvendigt. Vi ere jo komne godt og vel 2 Millioner Kr. op paa denne Indkomstskat efter vore Beregninger. Og hvis man saa klager over, at vi ere gaaede ind paa en stigende Skala, maa jeg sige, at den stigende Skala, som vi have foreslaaet, er *særdeles moderat*, og det er dog vistnok for den større Mængde af Skatteyderes Skyld bedre at gaa til en saa moderat Skala, som vi have foreslaaet, fremfor gennemgaaende at sætte Skatteprocenten op, for selvfølgelig kunde vi ogsaa være gaaede denne Vej. Men det vilde gaa ud over store som smaa, og der kan maaske dog nok siges en hel Del for, at indfører man en Indkomstskat, er der god Grund til at lade den ramme noget haardere de store Indtægter end de smaa.

Men saa kommer jeg endelig til det Punkt, hvor det forekommer mig, at den højtærede Finansminister har saa ganske Uret. Han slutter af alt, hvad der er gaaet forud, at der ikke kan være nogen Udsigt til et heldigt Udfald, naar man arbejder videre paa et Grundlag, som blev lagt ved de Reedtz-Thottske Love. Men her er det, den ærede Minister, som fuldstændig forlader Landstinget, thi det er dog sikkert, at et have vi været enige om, et er vedtaget saa godt som enstemmig i dette Ting og saa godt som enstemmig i Landstinget lige som det stod i Regeringsfor-slaget, nemlig, at Skattelettelsen skulde foretages gennem en Overførelse af direkte Skatter til Kommunerne. Derom have vi alle været enige, og det er det, som den ærede Minister desværre nu vil forlade og føre os ind paa noget nyt, som vi ikke

kende, men som vi dog nogenlunde kunne slutte os til, dels efter hvad den ærede Minister omtalte i Forgaars, dels efter hvad han tidligere dels har udtalt, dels skrevet. Jeg tillader mig at mene, at herigennem, ved at forlade dette har den ærede Minister ikke gjort den Regering, af hvilken han er Medlem, ikke det Parti, til hvilket han hører, og ikke den Sag, som han vil gennemføre, nogen Tjeneste, men han har tværtimod — selvfølgelig mod sin Villie — gjort dem den Skade, som han har formaaet. Den Gang, da denne Regering blev dannet, blev der om mig udtalt, at det var min Hensigt at ville gøre Opposition mod Regeringen, at jeg skulde have sagt dit eller dat, hvilket jeg aldrig havde sagt, og jeg tillod mig i saa Henseende — maaske noget forfængeligt eller hvad jeg skal kalde det — for Regeringens Chef at forklare, at jeg aldrig havde sagt noget saadant, og at saa heller ikke var min Mening. Men samtidig tillod jeg mig ogsaa i al Ærbødighed at udtale, at jeg kunde have mine Tvivl paa to Punkter, og det ene af disse Punkter var, at Regeringen havde taget en Mand til Finansminister, hvis Kundskabsfylde, hvis Intelligens og hvis Dygtighed til at styre Landets Finanser jeg fuldt ud anerkender, men som nu desværre var temmelig bunden ved tidligere Udtalelser til at gaa i en bestemt Retning, som jeg var overbevist om ikke kunde føre til noget Resultat.

Jeg gaar dernæst over til den saglige Kritik, som den ærede Minister øvede lige over for vort Forslag, og jeg vil da straks begynde med det, jeg nu sluttede med, at Ministeren vilde gøre hele dette Forslag om Overførelsen af direkte Skatter til Kommunerne og Indførelsen i Stedet derfor af en Formue- og Indkomstskat til noget rent Omsvøb, det var meget fornuftigere at nøjes med at indføre en vis Formue- og Indkomstskat og saa fordele Beløbet til Kommunerne, saa vilde man paa nemmere Maade opnaa akkurat det samme. Men hvis der blot var Tale om Omsvøb, saa tror jeg dog ikke ret paa, at Ministeren ikke vilde finde sig i dette Omsvøb, naar han ser, at det var noget, som man satte Pris paa henede. Men det fremgik jo tydelig nok af den ærede Ministers Udtalelser, at det var heller slet ikke det, som han egentlig talt var misfornøjet med, men det var selve Fordelingen. Hvad nu Omsvøbet angaar, saa er det jo paa de nuværende direkte Skatters Omraade, dem der blive fordelte til Kommunerne, i saa ringe Maal til Stede, at det ikke er værd